

Σε μια εποχή ιδιαιτέρως παραγωγική για αυτόν, όπως τεκμαίρεται από το έργο του, καθώς από το 2009 μας «βομβαρδίζει» σε ετήσια βάση, με εκδόσεις που απαιτούν πολύ και λεπτή δουλειά, ο Ηλίας Καφάογλου επανέρχεται με θέμα τον εποχούμενο Ελύτη. Με υπότιτλο: «Διαδρομές στην ειρήνη και στον πόλεμο» ερευνά, αναλύει τη σχέση του ποιητή με το αυτοκίνητο.

«Μα δεν υπάρχει αμφιβολία το αγαθό που λαχταράω είναι το αυτοκίνητο!» ομολογεί ευθύς εξ αρχής ο ποιητής σε συνέντευξη του στον Φάνη Κλεάνθη από το '42.

Με ομολογημένη πια τη λαχτάρα του αναφέρεται στην προπολεμική εξερεύνηση της Ελλάδας, τότε που *«τρώγαμε τα κομμάτια της με βουλιμία»*, τότε που η *«Ελλάδα για την νεότητα μου εστάθηκε θάμβος»*

Ο Καφάογλου χωρίζει το πόνημά του σε τρία κεφάλαια.

1. «Το αγαθό που λαχταράω είναι το αυτοκίνητο»,
2. «Μεταφορές εν πολέμω»
3. «Φύλλα πορείας»

Αναμενόμενο από αυτόν, να ολοκληρώνει με 18 πυκνογραμμένες σελίδες σημειώσεων άλλη μια σημαντική μαρτυρία του κόπου του.

Στο πρώτο ιχνηλατεί, τα βήματα του ποιητή και των συνοδιτών του:

«...πιονέροι, αληθινοί, μέρες και μέρες προχωρούσαμε νηστικοί και αξύριστοι, πιασμένοι από το αμάξωμα μιας ετοιμοθάνατης Σεβρολέτ» (σ.13)

Πιο κάτω (σ. 14), για την Μυτιλήνη και τα έργα του Θεόφιλου αναφέρεται:

«είχαμε πάρει ένα αυτοκίνητο και παίρναμε όλα τα χωρία. Μπαίναμε μέσα στα καφενεία, και πραγματικά, σε όλες αυτές τις διαδρομές, ανακαλύψαμε καμιά δεκαπενταριά έργα που ανήκουν στη συλλογή Εμπειρικού.»

Στο δεύτερο, προχωρεί σε μια πολύ αναλυτική περιγραφή των συνθηκών που αντιμετώπισε η Ελλάδα, προκειμένου να μετεξελιξεί τις Ένοπλες Δυνάμεις της, από ιπποκίνητες σε μηχανονίκητες, να βελτιώσει το οδικό και σιδηροδρομικό της δίκτυο και τελικά να προετοιμαστεί για την εμπλοκή της στον δεύτερο Μεγάλο πόλεμο του εικοστού αιώνα.

Ειδική, ενδιαφέρουσα μνεία γίνεται για την παρουσία και φυσικά τη συμβολή του μουλαριού.

Όπως ομολογεί και ο Α. Τερζάκης (σ.33): *«Με τούτο νικήθηκε μια αυτοκρατορία»*.

Από κοντά και ο «Μαραμπού», ο Ν. Καββαδίας (σ.36): *«Φυλάω ακόμα το ξυστρί και τη βούρτσα σου. Κι όταν κάποτε κι αυτά θα παραδώσω, θα σε φυλάξω στην μνήμη μου.»*

Στο τρίτο κεφάλαιο που διεκδικεί τον τίτλο του πλέον συναρπαστικού, αναδεικνύεται, η παρουσία του ποιητή στο μέτωπο, η βαρύτατη ασθένειά του, η κατάρρευση του μετώπου, η περιπετειώδης επιστροφή στην πρωτεύουσα.

Γεγονότα τόσο σημαντικά, ώστε ο νομπελίστας να σημειώσει (σ.37): *«Χωρίς την εμπειρία αυτή, πιστεύω, δεν θα μου είχε ανοιχθεί ο δρόμος για το Άξιον Εστί»*

Παρελαύνουν πλήθος από ονόματα ξεχωριστά, ονόματα που αργότερα έκαναν αισθητή την παρουσία τους, και τότε βρέθηκαν στην πρώτη ή στη δεύτερη γραμμή του μετώπου: Τερζάκης, Τσαρούχης, Καββαδίας, Εγγονόπουλος, Βρεττάκος, Σινόπουλος. Εξ ίσου διαλεκτή είναι και η συλλογή των περιγραφών τους για την κόλαση του πολέμου, το αβάστακτο κρύο, τις απάνθρωπες συνθήκες, τους ακρωτηριασμούς, το λογαριασμό δηλαδή, τόσο της νίκης όσο και της ήττας.

Και φθάνουμε στην Κατοχή, τότε που στον «Λουμίδη» (σ.62), συντροφιά με τον Πλωρίτη, τον Γκάτσο, τον Σεβαστικόγλου: *«...στα διπλανά τραπέζια, μαύρη αγορά έπαιρνε και έδινε, απίθανοι τύποι, έκλειναν παρτίδες ζάχαρη και παρτίδες κονσέρβα, υπογράφανε χαρτιά και παραδίδανε πελώριες βαλίτσες, παστωμένες από ετοιμοθάνατα εκατομμύρια.»*

Στην κατακλείδα, έχει να μας πει πολλά, τούτη η μικρή έκδοση, καλοδουλεμένη, με μεράκι και κόπο, ως μας έχει συνηθίσει ο Η.Κ.